„Узвишени Аллах је ради мене опростио моме уммету (следбеницима) грешке, заборав и оно на шта буду приморани.“

Од Ибн Аббаса, Аллах био задовољан њима, преноси се да је Аллахов Посланик, нека је Аллахов благослов и мир на њега, рекао: „Узвишени Аллах је ради мене опростио моме уммету (следбеницима) грешке, заборав и оно на шта буду приморани.“

[قال النووي: حديث حسن] [رواه ابن ماجه والبيهقي وغيرهما]

Посланик, нека је мир и благослов на њега, обавештава да је Аллах опростио његовом уммету у три случаја. Први случај: грешка, оно што човек учини ненамерно. То је када муслиман намерава једно, али његово дело испадне другачије од онога што је намеравао. Други случај: заборав, када муслиман зна нешто и сећа се тога, али у тренутку чињења то заборави. У томе нема греха. Трећи случај: принуда, када је човек приморан да учини нешто што не жели, а нема снаге да одбије ту принуду. У том случају на њега се не односи грех нити укор. Треба напоменути да се тема разговора односи на однос између човека и Бога у вези са забрањеним делом: ако човек занемари оно што му је наређено због заборава, то не укида обавезу пред Богом. Међутим, ако његово дело доведе до злочина или штете према другом човеку, то не укида право оштећеног. На пример: ако ненамерно убије некога, дужан је да плати крварину; ако ненамерно оштети ауто, дужан је да плати накнаду штете.

http://www.sunnah.global/hadeeth/sr/show/4216